Задушие (то) Ал. Задушбина; Задушие от Михаил бол. гр. 250.

Задушие (то) това що се дава и що се прави навсякъде за душата: не мъ дави какво дамъ давам задушва.

Задушив, а, о, — и (чт) удушив, който задавя. Вв. — гласна киселина слага се то пещери, та ги прави задушливи. Л. Д. 1873 др. 69.

Задушница (та) особени дни в'които правят помен за душите на всички измрели, раздават много варено, хлеб, вино и разни отчетени в'черква, или вси покойн в'кюра. Такива общи помени и раздавания задуши, нарича се задушници се правят обикновено три пъти в'годината задъ Великоденско: 1) архангеловка, в'сл. Бъта на прев архангелов ден (8 Ноемвр.), за да се осетят св. арх. да прегнат душите и Димитровска, 2) прев мясни Заговезни в'сл. Бъта, когато се чете Евангелието за страшний сд. и 3) в'сл. Бъта преди петдесетница, когато според Евангелието на просветите ресурсатите по въскресение мъртви души, да петдесетница ще ги прибере пак и ще ги прибере; или, както казват, когато и свръкват петарудите, които нарича тоя дъмнци. Но мъ само последните два задушници приемат като установени от Църквата, а не другите, а и тия не. Най-дох се казва тоя ден на задушници. Посл. в. одушев и подушев.

Задушя, м — душа, гл. св. от задушавам: да задушите гривната на съвет'та. Ц. 106.

Задуя, гл. св. от задувам. 1) начна да дуя, как ти задуя силна вятра, гори подробно, — поле полоти си задуя (задъ) и тия яловити нови Вв. 74. тя да си задуя силен вятър Вв. 8. Задуя са до голями вятрове. Ж. Б. 9. 2) фасеунася в'вятъра на нагоре: да задуя на нагоре.

3) задуя дъго ударя надухане

4) и

инв. N 802